

Medlems Politik noget af det mest U kvalificerede, jeg nogeninde har set. Men jeg siger, at under Forudsætning af, at det var hans alvorlige Mening — og det tror jeg, at jeg tør sige, at det ærede Medlems Venner omkring i Landet antage, — at han virkelig havde Mod til at negte Finantsloven, saa har det ærede Medlem begaaet en stor Feil, thi han har forverlet den Tilstand, hvorunder vi leve efter den 15de April, med konstitutionelle Tilstande, som vi levede under før den Dag. Under konstitutionelle Tilstande er det fuldstændig tilstrækkeligt at negte Finantsloven, thi saa viger Regjeringen; men i et Land, hvor man veed, at Regjeringen ikke blot vil gaa, men er gaaet, og gjentagende har sagt, at den vil gaa den Vej, som Regjeringen er gaaet i Nar, og hvor det har viist sig, at den faktisk havde den raa Magt til at gjøre det, der siger jeg, er det en høist naiv Ide, at Nogen kan tro, at man kan udrette det Aller ringeste ved at negte Finantsloven. Hvad naaer man da lige overfor en saadan Regjering Andet end, at den udsteder en ny provisorisk Finantslov. Jeg veed, at det ærede Medlem har udtalt udenfor denne Sal, at, naar Regjeringen havde faaet Finantsloven negtet, havde han andre parlamentariske Midler i Baghaanden, thi han vilde gennem forfat Negtelse kunne tvinge Regjeringen til at opløse. Men det maa det ærede Medlem jo vide, er grebet fuldstændig ud af Luften. En Regjering, der ikke vil holde sig til Grundlovens Mand, en Regjering, der vil forsigtig plukke Ordene ud af Grundloven og fortolke dem og tilfødsætte dem som denne Regjering, kan det ærede Medlem ikke tvinge til Opløsning. Det veed det ærede Medlem godt, og jeg tror ikke, at jeg behøver at dokumentere det, men mindre han vil modsigge det. Jeg veed, at det ærede Medlem har prøvet paa at berolige Folk med den Udtalelse, at Regjeringen aldrig udsteder en 3die provisorisk Finantslov, naar man kun bliver ved at negte. Mine Ferrer, vi have Alle troet om denne Regjering, at den aldrig vilde gjøre, hvad den har gjort, og det kan kun geraade os til Vre og dem til Skam, som have fundet det at være et Nederlag for os, at vi ere bleve stufede, thi det geraader altid dem til Vre, der tro, at man vil holde Grundloven, og ikke dem, som stufte. Men, efter at det ærede Medlem havde Syn for Sagen, efter at han havde taget feil forrige Vinter, og efter at han havde faaet Regjerings-Ord, at det vilde ske igjen nu i dette Efteraar, som en Gang var sket den 12te April, maa jeg sige, at, naar det ærede Medlem derefter gaar ud og anbefaler det danske Vælgerfolk en saadan Politik som den, det ærede Medlem tilraader, uden nogen anden For- trostning til at kunne føre den igjennem end den, at det nok tredie Gang skulde vise sig, at Regjeringen ikke turde udstede en provisorisk Finantslov, saa har det ærede Medlem handlet fuldstændigt uforvarligt imod det danske Folk, thi saa

har han villet føre det ind paa Noget, der ikke kunde føre til Andet end Nederlag. Ja, det ærede Medlem maa, efter at han har taget fat paa og tilladt sig at give en Fortolkning af vor Politik, som er af den Natur, at det ærede Medlem — det haaber jeg for hans egen Skyld — ikke selv tror paa den, og, som det forundrer mig, at han ikke har havt Selvsjælse nok til at lade ligge, finde sig i en Kritik af den Politik, han formentlig har villet følge. Jeg gaar stadig ud fra, at det var det ærede Medlems Alvor med den Politik, tager jeg feil, lad os saa endelig faae en Forklaring om det, for at Forgyldningen kan gaa af den ærede Rigsdagsmand. Men med Fortiden er der jo et vist Menomme om det ærede Medlem som Finantslovnegter, og det er til denne — Finantslovnegteren, — jeg siger, at det netop et det, at han vil gaa den Vej, der har bragt os til at træde op imod ham, ikke fordi at vi jo meget vel faae, at det kunde være fuldt berettiget, og at den Vej vel kunde føre til Seir, naar man kun havde Mod til at tage Konsekventerne, men fordi det ærede Medlem ved den Politik, han har fulgt, aldrig har tænkt paa at føre os ind i en konsekvent Vej hverten til den ene eller til den anden Side, men har valgt en Mellemvej, fordi det ærede Medlem selv mangler Beslutning til at tage Konsekventerne af sine Raad. Det er Sagen, det er det, vi have modsat os, og det maa det ærede Medlem undskylde, at jeg er meget glad ved, at Folkethinget har modsat sig. Thi, var det lykkedes det ærede Medlem at føre os ind paa den Vej, som det ærede Medlem vistnok maa indrømme mig, at han har havt og med ikke mere Udsigt til at komme ud deraf end den, det ærede Medlem har fremfat paa forskjellige Steder, saa siger jeg, at det er meget heldigt, at det ærede Medlem selv har forhindret deri. Men nu siger til Slutning det ærede Medlem, at al den Forhandling og alt det, der saaledes er sket, er det største Nederlag fra Folkethingets Side. Nei, jeg siger, Folkethinget lider aldrig noget Nederlag, naar det bliver i det Spor, det er kommet ind i og maatte komme ind i efter 1866, og saalænge vogter sig for at komme ud af det, for man har Mod til at tage Konsekventerne. Det ærede Medlem maa indrømme, at Forsatningsforandringen 1866 medfører andre Forhold overfor Lands- thinget end tidligere; jeg skal paa min Side indrømme det ærede Medlem, at Forsatningen af 1866 kan bruges saaledes, at Demokratiets Egeberettigelse bliver slaaet fast og anerkjendt, og jeg skal indrømme, at, naar den bliver krænkert, kan man, for at naae sit Maal, gaa een af to Veie; men det ærede Medlem maa huske, at man maa have Mod til at tage Konsekventerne, og det, at gaa den Vej, hvor man ikke vil gjøre det, det at gaa den Vej — ja jeg vil ikke minde det ærede Medlem, om, hvad der maa krænke ham, men der